

vett részt. A 38 év munkaviszonyból 35 év föld alatti munka során igen sok – több ezer – emberrel került kapcsolatba, szervezte, irányította munkájukat. Hozzáértésével, szakmai ismereteivel, emberi magatartásával kivívta munkatársai tiszteletét, megbecsülését.

Aktív munkássége befejezése után sem ért véget a tatabányai bányászat szolgálata, a bányász hagyományörzése egyik legaktívabb szereplője volt. Az OMBKE tagjaként rendezvényeinek nemcsak résztvevője, hanem sok esetben aktív szervezője volt; sokunk számára különösen emlékezetes a lengyelországi és erdélyi kirándulás, melynek előkészítésében oroszánrészt vállalt. Segítette a Tatabányai Bányász Hagományokért Alapítvány és a Szabadtéri Bányászati Múzeum munkáját. Hagományörző tevékenységét igazán a Rozmaringos Bányász Együletben teljesítette ki. Annak alapító tagjaként múlhatatlan érdemeket szerzett a bányászünnepek és rendezvények méltó megtartásában, a bányász dalkultúrának a város határait is meghaladó terjesztésében. *Horváth Miklós* hangját az együttessel készített lemezek megőrzik. Amíg egészsége engedte, nem volt olyan feladat, amit nem vállalt el szeretett szakmánk, hagyományaink őrzése érdekében.

Horváth Miklós az elismerést nem hajszolta, de örömmel és alázattal fogadta. Megkapta a *Munka Érdemrendet*, a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* valamennyi fokozatát. A város *Ezüst Turul Díjjal* ismerte el tevékenységét. Hagományörző munkáját Szent Borbála-szoborral köszönte meg bányásztársadalmunk.

Igazi közösségi, de ugyanakkor kissé magába forduló ember volt – talán az átélt 1978. február 16-i bányaszerencsétlenség hatására, melynek szenvedő részese, egyben a védekezés, elhárítás fontos szereplője volt. Magánéletéről emiatt is keveset tudunk, hobbjai az autó volt, amiről szinte mindent tudott.

Szakmai munkájában igazi üzemi ember volt és maradt egész élete során. Megbízhatósága a szakmai munkában, a bányász közéletben, a társadalmi kapcsolatokban közismert volt. Egészsége már korábban megroppant, ezt érzékeltek abban, hogy egyre kevesebbet tudott vállalni. Betegségét fegyelmezetten, felépülésében mindig bizakodva, panaszok nélkül viselte.

Temetése március 22-én volt, a római katolikus egyház szertartása szerint. A zord idő ellenére a tatabányai bányásztársadalom számos képviselője vett részt. Utolsó földi útjára az Ímhol a föld alá megyünk dallamával és a klopacska hangjával kísértük. Sírjánál elénekeltük a bányászhimnusz.

Miklós pajtásunk! Eggyel ismét kevesebben vagyunk. Emlékedet megőrizzük, például állítjuk utódaink elé. Földi utadnak végére érkezted, búcsúzunk tőled bányász módon. Nyugodj békében, utolsó Jó szerencsét!

Csiszár István

Piedl Endre (1927–2013)

Hosszú betegség után 2013. február 19-én Tapolcán elhunyt *Piedl Endre* okl. bányamérnök.

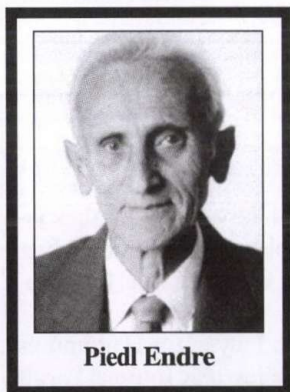
1927. augusztus 9-én, Zircen született. 17 évesen, mint a Veszprémi Piarista Gimnázium 7. osztályos tanulója, önként jelentkezett a haza védelmére és a Szt. László páncélos hadosztály katonájaként frontszolgálatot teljesített. Később a csehországi ellenállásban partizánként tevékenykedett, majd szovjet hadifogságba került és a donyecki szénmedence Pervomajka bányájában dolgozott. Itt ismerkedett meg a bányászattal és az iszonyatos körülmények ellenére is innen ered a bányászathoz való kötődése, a bányászat szeretete és megbecsülése. 1947-ben tért haza, befejezte középiskolai tanulmányait és leérettségizett.

Érettségi után jelentkezett a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, de politikai okok miatt nem vették fel. Egy évig dolgozott a dudari bányában, mint vájár, majd ismét jelentkezett az egyetemre, ahol 1953-ban szerezte meg bányamérnöki oklevelét.

A *Dorogi Szénbányászati Tröszt* Csolnoki bányauzemében kezdte mérnöki pályafutását, amit egy év után a tröszt Műszaki Osztályán folytatott.

1958. decembertől a *Bakonyi Bauxitbánya Vállalathoz* került és hamarosan a Nyirádi Bányauzem vezetője lett. A bauxitbányászat nagyarányú fejlesztésének megindításakor a vállalat Műszaki Osztályára helyezték, ahol osztályvezető-helyettesként aktív részese, vezetője volt a tömegtermelő munkahelyek kialakításához szükséges gépesítés üzemi kísérleteinek, a termelési technológiák kidolgozásának, a hozzátartozó folyamatos szállítóberendezések, majd az LHD gépek üzembeállításának. Kiemelten foglalkozott a könnyűfém fejtésbiztosító szerkezetek fejlesztésével, üzemi alkalmazásával. Nevéhez fűződik a megnövekedett igényeknek és a kor technikai színvonalának megfelelő bányamentő-állomás kialakítása, felszerelése Nyirádon, a mentőlegénység kiképzése. 1985 augusztusában ment nyugdíjba.

2003-ban kapta meg az aranyoklevelet, az idén esedékes gyémántot sajnos már nem érte meg.

Munkáját számos vállalati és állami kitüntetéssel ismerték el: *Nehézipar Kiváló Dolgozója*, *Bányászat Kiváló Dolgozója*, *Kiváló Dolgozó* (1963, 1971, 1975, 1984), *Bauxitbányászatért*, megkapta a *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozatait.

Szenvedélyesen kutatta a Tapolca alatti *barlangrendszer*t, az 1960-1980-as években a Tavas-barlang egyik legjobb ismerője és feltárója volt. Bányászati szaktanácsadóként nagy érdeme volt a tapolcai kórházhoz tartozó barlangrész jó állapotba hozásában az asztmás és allergiás betegségek hatékony „barlangterápiás” kezelése érdekében.

Az OMBKE-nek 1949 óta volt tagja, a *Sóltz Vilmos-émlékermek* tulajdonosa.

Piedl Endre temetése március 2-án volt részvét mellett Tapolcán. Ravatalánál a volt évfolyamtársak nevében *Széles Lajos* búcsúzott, a sírjánál a bauxitbányászok, barátok nevében *Kráncz Zoltán* mondott búcsúbeszédet emlékezve az elhunyt életének főbb állomásaira és a közvetlenül egy irodában eltöltött két évtizednyi közös munkára. Mint mondta: „Hozzáértésedet, szakmaszeretetedet mind a kollégáid, mind a beosztottaid értékelték és így lettél mindenki szeretett és kedvelt Bandi bácsija.” A beszéd végén Pataki Attila interneten megjelent búcsúszavait idézte: „Mintha tudta volna, hogy bezárják a bauxitbányát, Te is feladtad a hosszú küzdelmet. Pedig nem tudhattad, mert több mint tíz éve súlyos betegség gyötört, mert elméd valahol az univerzumon túli, soha meg nem ismerhető vágatrendszerben kószált, míg nem elérkezett az orthoz, ahonnan nincs tovább. Amíg köztünk voltál gyakran csodálkoztunk rendíthetetlen optimizmusodon, azon életszemléleten, ahogyan a világ történetét kezelte. Kiváló mérnök voltál pontos, alapos, kulturált.”

Kollégáid, barátaid, tisztelőid nevében kívánunk Neked „utolsó Jó szerencsét!”, nyugodj békében!

Dr. Kráncz Zoltán

In memoriam Bódi Béla

2013. március 3-án 79. életévében elhunyt *Bódi Béla* okl. gépészmérnök, a visontai ligniterőmű ny. vezérigazgatója.

1976-tól 1991-ig irányította a lignitre épülő visontai 800 MW teljesítményű „Gagarin Hőerőművet”. Nevéhez fűződik a 200 MW-os blokkok rekonstrukciója, a szénterek homogenizálása, a korszerű membránfalas kazánok beépítése, a Heller hűtőtornyok összekapcsolása, számos technológiai újítás bevezetése.

Korrekt, jó kapcsolatot alakított ki az évi 7-7,5 Mt lignitet termelő Mátraaljai Szénbányák vezetőivel. A több mint 15 éves vezérigazgatósága alatt sikeres nemzetközi lignitkonferenciákat rendezett a Szénbányák vezetőivel közösen. Példás együttműködés alakult ki az OMBKE Mátraaljai Szervezet és az ETE Helyi Csoportja között a MTESZ közreműködésével. Barátságos viselkedése közrejátszott abban, hogy mind a bánya, mind az erőmű dolgozói között jó viszony alakuljon ki. A 20 éve működő Lignit Baráti Körnek ma is számos tagja nyugdíjas, vagy aktív erőműves dolgozó.

2013. március 22-én a gyöngyösi felsővárosi temetőben több mint 100 fő tisztelője jelent meg, akik nevében *dr. Valaska József*, a Mátrai Erőmű Zrt. elnöke búcsúztatta *Bódi Béla* volt vezérigazgatót.

Utolsó Jó szerencsét!

Dr. Szabó Imre

Császár Béla okl. gépészmérnök emlékére

Császár Bélával 1968-ban ismerkedtem meg, amikor fiatal mérnökként a Bányászati Tervező Intézethez jelentkeztem tervező mérnöknek. A szállító berendezések osztályán dolgoztunk együtt, ahol Ő többek között a függőleges aknaszállítással, azon belül is a kasok, függesztékek, kötélslívek, csatlószerkezetek tervezésével foglalkozott. Rendkívül precíz, nagy teherbírású mérnökember volt.

A Miskolci Egyetemet 1956-ban végezte, az akkori nehéz időkről igen sokat mesélt. Pályáját a Hajtómű és Felvonógyárban kezdte, majd 2 év után a Bányatervhez (később Központi Bányászati Fejlesztési Intézet) került és gyakorlatilag szakmai életét teljes mértékben a bányászat szolgálatának szentelte. Az intézet megszűnését követően a GRAVITAS Bányagépzeti Vizsgáló Állomáson dolgoztunk együtt 73 éves koráig. Munkaviszonyának megszűnését követően is ápoltuk baráti és szakmai kapcsolatunkat 2013. január 13-án bekövetkezett haláláig.

Komoly szakmai anyagot hagyott ránk örökségül, melyből még a mai, nagyon megsoványodott bányászat számára is találunk értékes dokumentációkat. Emlékét kegyelettel őrizzük.

Szilvassy Zsolt
GRAVITAS Bányagépzeti Vizsgáló Állomás